

УДК 81'42.82-1.08.111

DOI <https://doi.org/10.32999/ksu2663-3426/2019-2-20>

ДУМКА У ДУМЦІ ЯК КОМУНІКАТИВНО-ПРАГМАТИЧНА ЗВ'ЯЗНІСТЬ ТЕКСТОПРОСТОРУ РОМАНІВ МАРГАРЕТ ДРЕББЛ

Кауза Ірина Богданівна,
аспірант кафедри прикладної лінгвістики
Національний університет «Львівська Політехніка»
irynakauza1989@gmail.com
orcid.org/0000-0002-3030-2523

Статтю присвячено аналізу комунікативної природи думки у думці (як форми внутрішнього мовлення) і зв'язності прозового тексту романів Маргарет Дреббл. В постмодерністських романах письменниці думка у думці персонажа як вияв моментів його психічного стану зображуються опосередковано – засобами ендофазного мовлення. Через те зображення внутрішнього мовлення в романах письменниці умовне. Рівень умовності та характер відображення внутрішнього мовлення персонажів (як архітектоніко-мовленнєвої частини художнього тексту) є однією з ланок, яка базується на літературних традиціях, індивідуальних, естетичних і світоглядних позиціях М. Дреббл. Думка у думці у романах письменниці має тенденцію відбивати нарацію, вона не є загальноживаним, структурним утворенням в тексті, а радше виявляє себе як вкраплення у процесі наративного процесу. Думка у думці – типологічна ланка внутрішнього мовлення художніх текстових співбесідників, наділених антропоморфними ознаками – наратора і персонажа. Це форма глибокої психологічної контамінації дискурсної зони персонажа оповідним контекстом дискурсної зони наратора, а також авторської оцінки, однак непрямой, а опосередкованої. При її використанні в романах М. Дреббл зникає все, що не має першочергового значення для персонажа і не виходить поза межі його фізичного Я, а комунікативне спрямування тексту набуває стрижневого значення.

Постмодерністський прозовий текст безперечно є неоднорідним утворенням, що складається з декількох негомогенних частин, якому притаманні текстові категорії, що є первинно характерними для гомогенних вербальних текстів. Постмодерністські тексти є креолізованими. Засобами реалізації прагматичної настанови такого тексту можуть виступати одиниці всіх рівнів мови: морфема, слова та фразеологізми, синтаксичні конструкції та синтаксичні прийоми. Проте найбільшою виразності постмодерністські тексти набувають за рахунок поєднання вербальних, мисленневих та візуальних елементів, що доповнюють одне одного.

Постмодерністський англійський текст є результатом поєднання й ефективного функціонування елементів різних семіотичних систем; це – особливий лінгвовізуальний феномен, текст, у якому вербальний та невербальний компоненти утворюють одне візуальне, структурне, смислове та функційне ціле, що забезпечує його комплексний прагматичний вплив на адресата.

Ключові слова: думка у думці (Дуд), комунікативна природа Дуд, дискурсна зона персонажа, дискурсна зона наратора, мисленнєво-мовленнєві процеси.

THOUGHT IN THOUGHT AS A COMMUNICATIVE-PRAGMATIC COHESION OF THE PROSE TEXT OF MARGARET DRABBLE'S NOVELS

Kauza Iryna Bogdanivna,
Postgraduate Student at the Department of Applied Linguistic
National University "Lviv Polytechnic"
irynakauza1989@gmail.com
orcid.org/0000-0002-3030-2523

The article deals with the communicative nature of thought in thought (as a form of endophase speech) and the coherence of the prose text of Margaret Drabble's novels. In the postmodern novels of the writer character's thought in thought is as an expression of moments of his mental state are depicted indirectly - by means of endophase speech. Therefore, the image of internal speech in novels of the writer is based on the conditional state. The level of conventionality and the way of displaying the characters' internal speech is one of the links that is provoked by the literary traditions, individual, aesthetic and philosophical positions of M. Drabble. The thought in thought in the novels of the writer tends to reflect the narrative; it is not a commonly used, structural formation in the text, but rather manifests itself as an embedding in the narrative process. The thought in thought is a typological link of the internal speech of artistic text interlocutors, endowed with anthropomorphic features - narrator and character. It is a form of deep psychological contamination of the character's discourse zone by the narrative context of the narrator's discourse zone, as well as the author's evaluation, however indirect but indirect. When used in the novels of M. Drabble thought in thought makes everything which is not of primary importance to the character and does not go beyond his physical ego disappear, and the communicative direction of the text becomes pivotal.

Postmodern prose text is undoubtedly a heterogeneous formation consisting of several non-homogeneous parts, which are characterized by text categories that are primarily characteristic of homogeneous verbal texts. Postmodern texts are creolized. Units of all levels of language: morphemes, words and phraseologisms, syntactic constructions, and syntactic techniques may be the means of implementing the pragmatic instruction of such a text. However, postmodern texts are most expressive through the combination of verbal, thinking, and visual elements that complement each other.

Postmodern English-language text is the result of the combination and effective functioning of elements of different semiotic systems; it is a special linguistic phenomenon, a text in which the verbal and non-verbal components form one visual, structural, semantic and functional whole, providing its complex pragmatic effect on the addressee.

Key words: thought in thought, the communicative nature of thought in thought, discourse zone of the character, discourse zone of the narrator, thinking and speech processes.

Вступ. Думку у думці (Дуд) вирізняє характерологічна ознака, властива англійськомовним прозовим текстам постмодернізму – психологічна образність акцентуєваних психічних репрезентацій мислення персонажа, що можуть виявлятися в ендофазних формах персонажного дискурсу – більшою мірою, ніж інші його способи й форми (Бехта, 2019: 6).

Дуд володіє структурно-смісловими рисами, які увиразнюють її комунікативну природу: інтимність, віртуальність, відсутність логіки, обриви логіки, присутність незвичних логічних зв'язків, заплутування, розтягування, або раптову компресію смислу, смислове нагромадження, або ж навпаки смислово розмитість, полікодування смислів. Спостереження над мовою англійськомовних постмодерністських романів М. Дреббл дають підстави говорити про те, що дискурсна зона персонажа, яка виникає на тлі системи способів передачі мовлення, а також перебуває в наративному діалозі, розвиває в читача уявлення про персонажа як про мисленнєво-мовленнєву особистість і водночас як художній інтелект, розум, а також уможливує автора імпліцитно виражати своє ставлення до подій, що відбуваються в тексті.

Розділ 1. М.М. Бахтін, говорячи про взаємодію автора і персонажа в художньому творі, вказує на те, що читач бачить твір саме через призму автора. «Кожен момент твору даний нам в реакції автора на нього, яка охоплює і мовленнєву ситуацію, і реакцію персонажа на неї» (Бахтін, 1997: 9).

Фактично вся комунікативна фактура художнього тексту рельєфно постає перед читачем у вигляді двох дискурсних зон – наратора та персонажів (Бехта, 2013: 5). Взаємодіючи між собою, ці обидві зони формують дискурсний (мисленнєво-мовленнєвий) простір художнього тексту. І якщо оповідна манера наратора є відбиттям писемної форми мови і сформована композиційно-мовленнєвими формами наративу, то мисленнєво-мовленнєва діяльність персонажа – її розмовного модусу конкретної текстової епохи відбита

в архітектоніко-мовленнєвих формах тексту (Бехта, 2010: 196).

Власне авторське й персонажне мовлення, упродовж тривалого часу постійно вивчається різними дослідницькими школами філологічних студій (Балли, 2001; Бахтін, 1972; Блох 2011; Бенвенист, 2002; Сергеева, 2009; Гончарова, 1984; Кожевникова, 1977; Лотман, 1998; Максимова, 2005; Отьє-Ревю, 1999; Падучева, 2002; Комаров, 2010; Труфанова, 2001; Чумаков, 1975; Banfield, 1982; Cappelen, Lepore, 1997; Cohn, 1978; Fludernik, 1993; Jahn, 1992; Marnette, 2005; McHale, 1978; Sanders, Redeker, 1996; Short, 1996; Tannen, 2007; Vandelanotte, 2009).

Метою статті є аналіз комунікативної природи думки у думці (як форми внутрішнього мовлення) і зв'язності прозового тексту романів Маргарет Дреббл.

Розділ 2. У комунікативній парадигмі форми мовомислення наратора та персонажів аналізуються на різних рівнях: семантичному, синтаксичному та з урахуванням екстралінгвальних чинників – ситуації спілкування, комунікативного спрямування. Адже саме дискурс є центральною інтегральною одиницею мисленнєво-мовленнєвої діяльності, яка відображається у тексті-комуніканті. Художній текст сприймається як комунікативне ціле і передбачає розгляд його частин як елементів реального спілкування. Найважливішими елементами в комунікативному просторі тексту є двочленна опозиція: «дискурс наратора - - персонажний дискурс» (Головенко, 2010: 216).

Дискурс наратора, здійснюючи свою основну функцію репродукції персонажного дискурсу, одночасно є за своєю суттю, за призначенням формою реалізації модусу висловлення і в комунікативному аспекті. Він відображає ті фрагменти тексту, де оповідь або роздуми ведуться від автора, або ті його сегменти, в яких наратор звертається до читачів від себе. Наприклад:

And Clara's first thought, upon seeing him, was that he had known she was there, for he did

not seemed surprised to see her: he could well have known it, for the evening had been arranged some days ago, and she knew that all the family were in daily contact; they would ring each other constantly, all over the country, at vast expense. It seemed dangerous to assume that he might have wished to see her; it seemed to be a notion that verged on madness, as so many of her notions in the past have done, or if not upon madness, then upon some colossal, crazy, optimistic hope. And yet other hopes just as crazy had in the past been fulfilled, so why not this one?

Дискурсна зона персонажа – це сегменти тексту, спрямовані на передачу системи репрезентованих висловлень через прийняті у мові форми такої передачі. Персональний дискурс заснований на включенні дискурсу іншої особи в дискурс власне наратора (Thompson, 1982: 28).

Він прогнозує іншу комунікативну ситуацію: адресант не висловлює свої думки про дійсність сам, а передає зміст висловлення адресатові мовлення. Таким чином, об'єктом інформації є думка чи висловлення не адресанта, а іншої особи. Для прикладу:

And she thought, a little aggrieved: I do think Cleila might have told me, how could she assume that I knew her mother's maiden name? Or does everyone know such things but me? Of course they don't, and she should have known that if anyone didn't, it would be me. This is what she said to herself, but at the same time she was alarmed, faintly alarmed by the implication that everyone did know such things. She had a long way, still, to go.

З погляду змістовних і комунікативно-інтенціональних значень тексту та його компонентів, персональний дискурс надає висловленню двоїстого характеру та формує поліфонічну нарацію. З одного боку, очевидно є зона наратора, з іншого зона дискурсу персонажа, яка виділяється на тлі оповіді й через те є підпорядкована наратору. Між обома планами встановлюється одностороння залежність, формуються зв'язки детермінації, «при яких один член передбачає існування іншого, а не навпаки» (Thompson, 1982: 131). Персональний модус передбачає існування зони дискурсу наратора і саме наратор є тим суб'єктом свідомості та мово мислення, який втілений у тексті і передає читачеві думки, настрої та переживання персонажів. Він же стає центром системи часово-просторових координат, закладеної в мові й задіяної в наративі романів М. Дреббл. Можна припустити, що провідний феномен, який забезпечує

цілісність структури й композиції тексту в поєднанні з його комунікативною природою – це наратор та його роль та місце в наративній структурі романів.

Твори М. Дреббл, як яскравої представниці постмодернізму, засвідчують перехід від реалізоцентричної парадигми до комунікативної насиченості постмодернізму. Це виявляє себе у посиленні екзистенційної домінанти, у зміні традиційної лінгвопоетики на когнітивну та комунікативну. Стратегія романів М. Дреббл полягає в тому, що персонажі та обставини в художньому тексті займають невелику частку. Натомість комунікативні акценти переносяться на інші типи – образи світу, образи деталей, образи почуттів та думок і уявлення про них, все балансує на межі реальності та уявлення про неї. Проте, попри невизначеність персонажа, можемо стверджувати, що письменниця зобразила персонажа як героя його часу, котрий не завжди виглядає як цілісна особа. Для прикладу: Клара в романі “Jerusalem the Golden” або Джесс у “The Pure Gold Baby”.

Ознакою проаналізованих нами контекстуалізованих фрагментів Дуд в романах М. Дреббл є те, що вони (за характером свого увиразнення) є відтвореним, репрезентованим мовомисленням. Дуд – це елемент текстової комунікації, це мовомислення осіб зображеного світу, воно позбавлене реальної ситуації, в якій осмислюється художній текст в його цілісності.

З допомогою комунікативної природи Дуд у структурі та змісті своїх персонажів М. Дреббл імплікує «маніфестацію» мисленнево-мовленнєвої діяльності, що має помітний вплив на читача. Зв'язність прозового тексту романів письменниці значною мірою забезпечується способами передачі Дуд, історично складеними методами впровадження Дуд у висловлення, які відображають міру їх інформаційної точності, комунікативної спрямованості та смислової повноти, з одного боку, і морфолого-синтаксичну структуру, цільову настанову, експресивне забарвлення – з іншого (Бехта, 2019: 9). Художній текст як складне гетерогенне утворення, стаючи «сумішню розмаїтих форм усного і писемного мовлення» (Вейхман, 2005: 348), сприймається як комунікативне ціле і передбачає розгляд його частин як елементів реальної комунікації. Отже, дискурсна зона персонажа – загальнолінгвістичне явище, яке разом з іншими типами і модифікаціями утворює систему засобів мови для передачі

інформації, думок, волевиявлення, станів, почуттів тощо, це явище, яке найповніше відкриває комунікативну природу Дуд у тексті.

Кожен спосіб репрезентації Дуд має дві сфери: означальну і сферу означуваного. Сутність кожного способу лежить у сфері зв'язків комунікативного та формального аспектів. Компоненти структури, що вводять Дуд, виконують завдання відтворення чинників і умов актуальної комунікативної ситуації. Вони виявляють комунікативне спрямування, ілокутивну силу висловлення, перлокутивний ефект, містять паралінгвальні чинники ситуації, комунікативної тактики продуцента, його ставлення до партнера і, нарешті, до змісту мовлення (Бехта, 2019: 10).

Висновки. Конституантам романів М. Дреббл не завжди властива однорідність структури, адже дискурсивний простір персонажного мовомислення з присутніми в ньому контекстуалізованими одиницями Дуд може бути таким гетерогенним утворенням, яке не повністю асимілювалось з текстом нарації і окреслюється в ньому, як окрема автономна структура. Все ж, Дуд завжди виражає істинний внутрішній світ персонажа, його переживання, сумніви та емоції, даючи змогу читачеві правильно трактувати комунікативне повідомлення автора.

За нашими спостереженнями, у дослідженні дискурсивної зони персонажа, а також одиниць вияву Дуд, важливим є концептуальний зсув: від аналізу мисленнево-мовленнєвої діяльності персонажів, оснований на аналізі окремих речень (модель рівня речення (Larson, 1978: 408)) (*But Danhams seemed gaily unaware of the dreadful risk that they were running, and Clara, looking with Cleila at the strange pages of strange photographs, could see that they thought they had little to lose*), до контекстно обгрунтованого підходу, заснованого на більших одиницях тексту (модель рівня тексту (Smith, 2003: 129)) (*Clara, staring, in the instant before her mother stirred and woke, wondered how she could not have known, how she could have missed the warnings of this imminent decay. And she felt that she was standing empty-handed, bringing nothing, unless; in a jug by the bedside a few roses withered, and she thought, at least I could have brought her flowers. And she was the more ashamed because she had thought of bringing flower, she had passed, on the way there, a dozen flowershops, and had not stopped, because she had been afraid, afraid of rejection, afraid of that sour smile with which so many years ago her mother had received her small offerings of needle cases and cross-stitch pin*

cushions and laboriously gummed and assembled calendars. She had been afraid of the gesture; she had learned nothing, she could not give, and yet she knew that without gestures there was no hope that love might fill the empty frames, the extended arms, the social kisses, the proffered flowers. She had brought nothing, and her meanness dismayed her. She had not wished to be mean), а також на комунікативних уявленнях читача (модель рівня читача (Fludernik, 1993: 309-311)). Це відкриває перспективи для аналізу мисленнево-мовленнєвих процесів (зокрема Дуд) в романах М. Дреббл з позицій комунікативно-дискурсивної парадигми лінгвістики.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Бехта І. А. Думка у думці як ендофазна форма мовлення в художній проекції персонажного дискурсу. Львів, 2019. 12 с.
2. Бахтин М. М. Эстетика словесного творчества. Москва, 1979. 423 с.
3. Бехта І. А. Авторське експериментаторство в англомовній прозі ХХ століття. Львів, 2013. 268 с.
4. Бехта І. А. Оповідний дискурс в англомовній художній прозі : типологія та динаміка мовленнєвих форм : дис. ... д-ра філол. наук : спец. 10.02.04 – германські мови. Львів, 2010. 390 с.
5. Балли Ш. Общая лингвистика и вопросы французского языка. Москва, 2001. 416 с.
6. Бахтин М. М. Проблемы поэтики Достоевского. Москва, 1972. 470 с.
7. Блох М. Я., Сергеева, Ю. М. Внутренняя речь в структуре художественного текста. Москва, 2011. 180 с.
8. Бенвенист Э. Общая лингвистика. Москва, 2002. 448 с.
9. Сергеева А.С. Критический дискурс-анализ как инструмент исследования организационного дискурса. Санкт-Петербург, 2009. 20 с.
10. Гончарова Е.А. Категории автор-персонаж и их лингвостилистическое выражение в структуре художественного текста : автореф. дис. на соиск. учен. степ. д-ра филол. наук : спец. 10.02.04 – германские языки. Санкт-Петербург, 1989. 32 с.
11. Кожевникова Н. А. „Чужая речь” в изображении Ф. М. Достоевского. Вестник МГУ. 2002. № 1. С. 120 – 130.
12. Лотман Ю.М. Об искусстве. Структура художественного текста. Санкт-Петербург, 2000. 704 с.
13. Максимова Н.В. „Чужая речь” как коммуникативная категория : автореф. дис. на соиск. учен. степ. д-ра филол. наук : спец. 10.02.01 «русский язык». Санкт-Петербург, 2006. 41 с.
14. Отье-Ревю Ж. „Явная и конститутивная неоднородность: к проблеме другого в дискурсе”. Квадратура смысла: Французская школа анализа дискурса. Москва, 1999. 94 с.
15. Падучева Е. В. Семантические исследования (Семантика времени и вида в русском языке; Семантика нарратива). Москва, 1996. 464 с.
16. Комаров А.С. Конструкции, вводящие чужую речь, в художественном тексте : дис. канд. филол. наук : спец. 10.02.04 – «германские языки». Москва, 2010. 214 с.
17. Труфанова И. В. Прагматика несобственно-прямой речи : автореф. дис. на соиск. учен. степ. д-ра филол. наук : спец. 10.02.04 «германские языки». Н. Новгород, 2001. – 41 с.
18. Чумаков Г. М. Синтаксис конструкций с чужой речью. Киев, 1975. 220 с.

19. Banfield A. Unspeakable Sentences. Narration and representation in the language of fiction. London, 1982. 331 p.
20. Cappelen H., Lepore E. Semantic Theory and Indirect Speech. ProtoSociology. London, 1997. 18 p.
21. Cohn D. Transparent Minds. Narrative Modes for Presenting Consciousness in Fiction. Princeton, 1978. 323 p.
22. Fludernik M. The fictions of language and the languages of fiction: the linguistic representation of speech and consciousness. – London, 1993. 311 p.
23. Jahn M. Contextualizing Represented Speech and Thought. Journal of Pragmatics. 1992. № 17. P. 347 – 367.
24. Mamette S. Speech and Thought Presentation in French. Concepts and strategies. Amsterdam, 2005. 397 p.
25. McHale B. Free Indirect Discourse: A Survey of Recent Account. A Journal of Descriptive Poetics and Theory of Literature. 1978. № 3. P. 249 – 287.
26. Sanders J., Redeker G. Perspective and the Representation of Speech and Thought. Worlds and Grammar. Chicago, 1996. 317 p.
27. Short M. Exploring the Language of Poems, Plays and Prose. New York, 1996. 399 p.
28. Tannen D. Talking voices. Repetition, dialogue, and imagery in conversational discourse. Cambridge, 2007. 245 p.
29. Vandelanotte L. Speech and Thought Representation in English: A Cognitive-Functional Approach. Berlin, 2009. 401 p.
30. Головенко Ю. А. Основные принципы структурно-семантической организации текста и методика ее исследования. Львов, 1982. 339 с.
31. Thompson G. Voices in the Text: Discourse Perspectives on Language Reports. Applied Linguistics. № 17. 1982. P. 23 – 47.
32. Ельмслев Л. Прологомены к теории языка. Москва, № 1. 1999. С. 131 – 257.
33. Вейхман Г. А. Грамматика текста. Москва, 2005. 640 с.
34. Larson M. L. The Functions of Reported Speech in Discourse. A publication of the Summer Institute of Linguistics and the University of Texas at Arlington. № 59. 1978. 421 p.
35. Smith C. S. Modes of Discourse. The Local Structure of Text. Cambridge. 2003. 320 p.
- an abstract. diss. on the nipple. scientist. steppe. Dr. Philol. Sciences: Special. 02/10/04 - Germanic Languages. St. Petersburg, 1989. 32 p.
11. Kozhevnikova N.A. "Alien speech" in the image of F. M. Dostoevsky. MSU Bulletin. 2002. № 1. P. 120 - 130.
12. Lotman Yu.M. About art. The structure of the artistic text. St. Petersburg, 2000. 704 p.
13. Maksimova N.V. "Alien speech" as a communicative category: author. diss. on the nipple. scientist. steppe. Dr. Philol. Sciences: special 10.02.01 "Russian language". St. Petersburg, 2006. 41 p.
14. Otier-Revue J. "Clear and Constitutional Heterogeneity: Toward the Problem of the Other in Discourse." Quadrature of Meaning: French School of Discourse Analysis. Moscow, 1999. 94 p.
15. Paducheva E.V. Semantic research (Semantics of time and view in Russian; Narrative semantics). Moscow, 1996. 464 p.
16. Komarov A.S. Constructions introducing another's speech in an artistic text: dis. Cand. philol. Sciences: Special 10.02.04 - "Germanic languages". Moscow, 2010. 214 p.
17. Trufanova I.V. Pragmatics of non-direct speech: abstract. diss. on the nipple. scientist. steppe. Dr. Philol. Sciences: Special 10.02.04 "Germanic languages". N. Novgorod, 2001. – 41 p.
18. Chumakov G.M. Syntax of constructions with another's speech. Kiev, 1975. 220 p.
19. Banfield A. Unspeakable Sentences. Narration and representation in the language of fiction. London, 1982. 331 p.
20. Cappelen H., Lepore E. Semantic Theory and Indirect Speech. ProtoSociology. London, 1997. 18 p.
21. Cohn D. Transparent Minds. Narrative Modes for Presenting Consciousness in Fiction. Princeton, 1978. 323 p.
22. Fludernik M. The fictions of language and the languages of fiction: the linguistic representation of speech and consciousness. - London, 1993. 311 p.
23. Jahn M. Contextualizing Represented Speech and Thought. Journal of Pragmatics. 1992. 17. P. 347 - 367.
24. Mamette S. Speech and Thought Presentation in French. Concepts and strategies. Amsterdam, 2005. 397 p.
25. McHale B. Free Indirect Discourse: A Recent Account Survey. A Journal of Descriptive Poetics and Theory of Literature. 1978. № 3. P. 249 - 287.
26. Sanders J., Redeker G. Perspective and the Representation of Speech and Thought. Worlds and Grammar. Chicago, 1996. 317 p.
27. Short M. Exploring the Language of Poems, Plays and Prose. New York, 1996. 399 p.
28. Tannen D. Talking voices. Repetition, dialogue, and imagery in conversational discourse. Cambridge, 2007. 245 p.
29. Vandelanotte L. Speech and Thought Representation in English: A Cognitive-Functional Approach. Berlin, 2009. 401 p.
30. Golovenko Yu. A. Basic principles of structural-semantic organization of the text and method of its research. Lviv, 1982. 339 p.
31. Thompson G. Voices in the Text: Discourse Perspectives on Language Reports. Applied Linguistics. No. 17. 1982. P. 23 - 47.
32. Elmslev L. Prolegomena to the Theory of Language. Moscow, Progress. №1. 1999, pp. 131 - 257.
33. Weihman G.A. Grammar of the text. Moscow, 2005. 640 p.
34. Larson M. L. The Functions of Reported Speech in Discourse. A publication of the Summer Institute of Linguistics and the University of Texas at Arlington. № 59. 1978. 421 p.
35. Smith C.S. Modes of Discourse. The Local Structure of Text. Cambridge. 2003. 320 p.

ДЖЕРЕЛА:

36. Drabble M. (1967) Jerusalem the Golden. (electronic book)
37. Drabble M. (2013) The Pure Gold Baby. (electronic book)

REFERENCES:

1. Bekhta I.A. Thought in thought as an endophase form of speech in the artistic projection of personal discourse. Lviv, 2019. 12 p.
2. Bakhtin M.M. Aesthetics of verbal creativity. Moscow, 1979. 423 p.
3. Bekhta I.A. Author's experimentation in 20th-century English prose. Lviv, 2013. 268 p.
4. Bekhta I.A. Narrative discourse in English-language prose: typology and dynamics of speech forms: diss. ... Dr. Philol. Sciences: Special. 02/10/04 - Germanic Languages. Lviv, 2010. 390 p.
5. Balli S. General linguistics and questions of the French language. Moscow, 2001. 416 p.
6. Bakhtin M.M. Problems of Dostoevsky's poetics. Moscow, 1972. 470 p.
7. Bloch M. Ya., Sergeeva, Yu. M. Inner speech in the structure of artistic text. Moscow, 2011. 180 p.
8. Benvenist E. General Linguistics. Moscow, 2002. 448 p.
9. Sergeeva A.S. Critical discourse analysis as a tool for the study of organizational discourse. St. Petersburg, 2009. 20 p.
10. Goncharova E.A. Author-character categories and their linguostylistic expression in the structure of an artistic text: an abstract. diss. on the nipple. scientist. steppe. Dr. Philol. Sciences: Special. 02/10/04 - Germanic Languages. St. Petersburg, 1989. 32 p.
11. Kozhevnikova N.A. "Alien speech" in the image of F. M. Dostoevsky. MSU Bulletin. 2002. № 1. P. 120 - 130.
12. Lotman Yu.M. About art. The structure of the artistic text. St. Petersburg, 2000. 704 p.
13. Maksimova N.V. "Alien speech" as a communicative category: author. diss. on the nipple. scientist. steppe. Dr. Philol. Sciences: special 10.02.01 "Russian language". St. Petersburg, 2006. 41 p.
14. Otier-Revue J. "Clear and Constitutional Heterogeneity: Toward the Problem of the Other in Discourse." Quadrature of Meaning: French School of Discourse Analysis. Moscow, 1999. 94 p.
15. Paducheva E.V. Semantic research (Semantics of time and view in Russian; Narrative semantics). Moscow, 1996. 464 p.
16. Komarov A.S. Constructions introducing another's speech in an artistic text: dis. Cand. philol. Sciences: Special 10.02.04 - "Germanic languages". Moscow, 2010. 214 p.
17. Trufanova I.V. Pragmatics of non-direct speech: abstract. diss. on the nipple. scientist. steppe. Dr. Philol. Sciences: Special 10.02.04 "Germanic languages". N. Novgorod, 2001. – 41 p.
18. Chumakov G.M. Syntax of constructions with another's speech. Kiev, 1975. 220 p.
19. Banfield A. Unspeakable Sentences. Narration and representation in the language of fiction. London, 1982. 331 p.
20. Cappelen H., Lepore E. Semantic Theory and Indirect Speech. ProtoSociology. London, 1997. 18 p.
21. Cohn D. Transparent Minds. Narrative Modes for Presenting Consciousness in Fiction. Princeton, 1978. 323 p.
22. Fludernik M. The fictions of language and the languages of fiction: the linguistic representation of speech and consciousness. - London, 1993. 311 p.
23. Jahn M. Contextualizing Represented Speech and Thought. Journal of Pragmatics. 1992. 17. P. 347 - 367.
24. Mamette S. Speech and Thought Presentation in French. Concepts and strategies. Amsterdam, 2005. 397 p.
25. McHale B. Free Indirect Discourse: A Recent Account Survey. A Journal of Descriptive Poetics and Theory of Literature. 1978. № 3. P. 249 - 287.
26. Sanders J., Redeker G. Perspective and the Representation of Speech and Thought. Worlds and Grammar. Chicago, 1996. 317 p.
27. Short M. Exploring the Language of Poems, Plays and Prose. New York, 1996. 399 p.
28. Tannen D. Talking voices. Repetition, dialogue, and imagery in conversational discourse. Cambridge, 2007. 245 p.
29. Vandelanotte L. Speech and Thought Representation in English: A Cognitive-Functional Approach. Berlin, 2009. 401 p.
30. Golovenko Yu. A. Basic principles of structural-semantic organization of the text and method of its research. Lviv, 1982. 339 p.
31. Thompson G. Voices in the Text: Discourse Perspectives on Language Reports. Applied Linguistics. No. 17. 1982. P. 23 - 47.
32. Elmslev L. Prolegomena to the Theory of Language. Moscow, Progress. №1. 1999, pp. 131 - 257.
33. Weihman G.A. Grammar of the text. Moscow, 2005. 640 p.
34. Larson M. L. The Functions of Reported Speech in Discourse. A publication of the Summer Institute of Linguistics and the University of Texas at Arlington. № 59. 1978. 421 p.
35. Smith C.S. Modes of Discourse. The Local Structure of Text. Cambridge. 2003. 320 p.

SOURCES:

36. Drabble M. (1967) Jerusalem the Golden. (electronic book)
37. Drabble M. (2013) The Pure Gold Baby. (electronic book)

*Стаття надійшла до редакції 26.07.2019.
The article was received 26 July 2019*